

Japetić

GLASILO HRVATSKOG PLANINARSKOG DRUŠTVA "JAPETIĆ", SAMOBOR, HRVATSKA

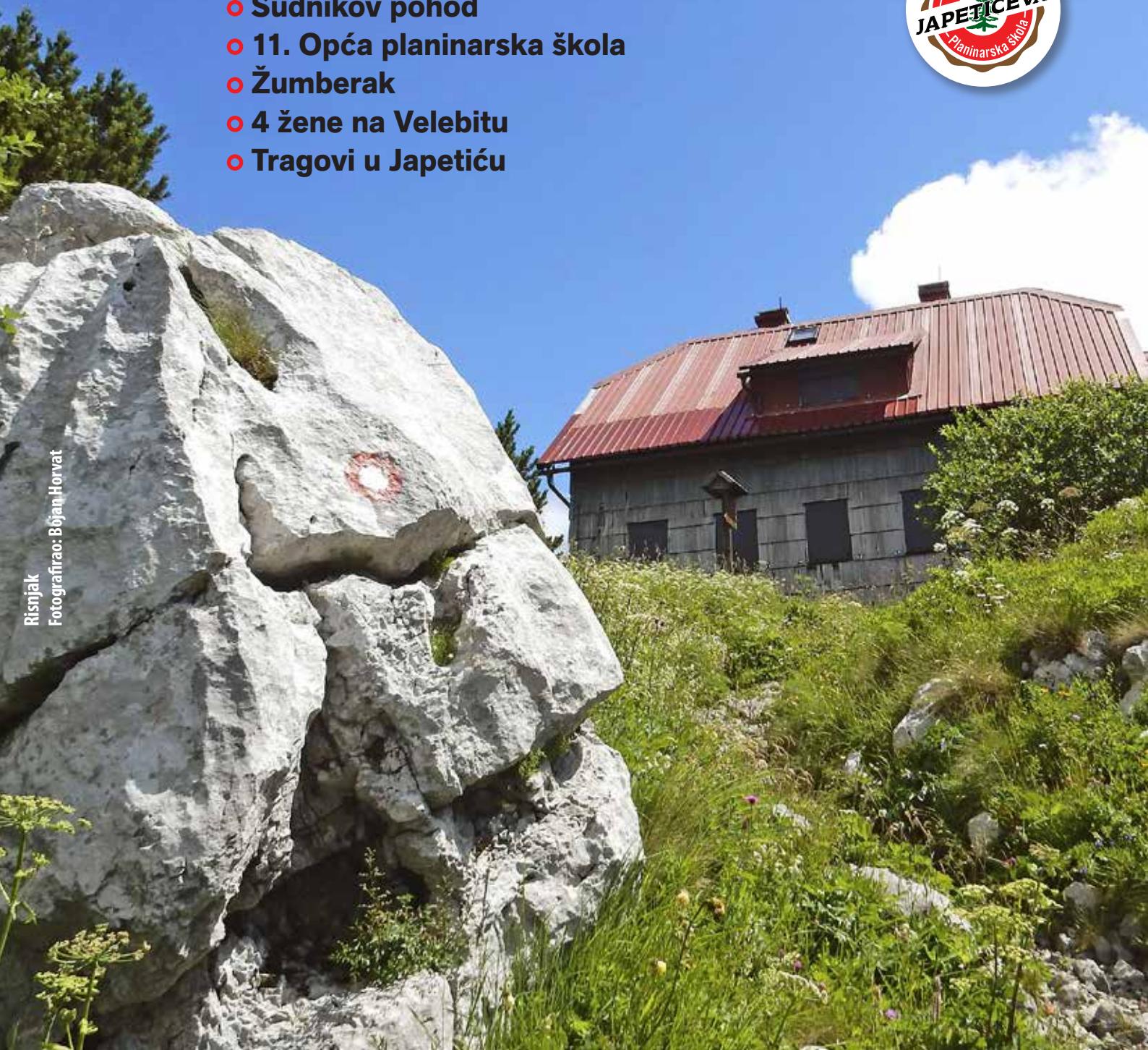
Godišnjak	God. 2021.
Izdavač:	HPD Japetić, Samobor, Hrvatska

U OVOM BROJU

- Japetićev pohod
- Sudnikov pohod
- 11. Opća planinarska škola
- Žumberak
- 4 žene na Velebitu
- Tragovi u Japetiću

Risnjak
Fotografirao: Bojan Horvat

Impressum

Japetić – Glasilo HPD-a "Japetić",
Samobor, Hrvatska

Nakladnik: HPD "Japetić", Perkovčeva 36a,
10430 Samobor, Hrvatska

• e-mail: info@hpd-japetic.hr

Glavni urednik: Antun Pavlin
• antun.pavlin@gmail.com

Uredništvo glasila: Robert Cvetković,
Hrvoje Bišćan, Darko Dömötförfy,
Božica Grgečić, Bojan Horvat, Zdenko
Kristijan, Vladimir Novak

Fotografija na naslovnici: Risnjak; autor
Bojan Horvat

Fotografija na podlozi impressuma: Pogled s
Male Mojstrovke; autor Bojan Horvat

Fotografija na predzadnjoj stranici: Iznad
slapa Brisalo na Žumberku; autor Bojan
Horvat

Oblikovanje: Crnonabijelo, Samobor
• e-mail: info@crnonabijelo.com

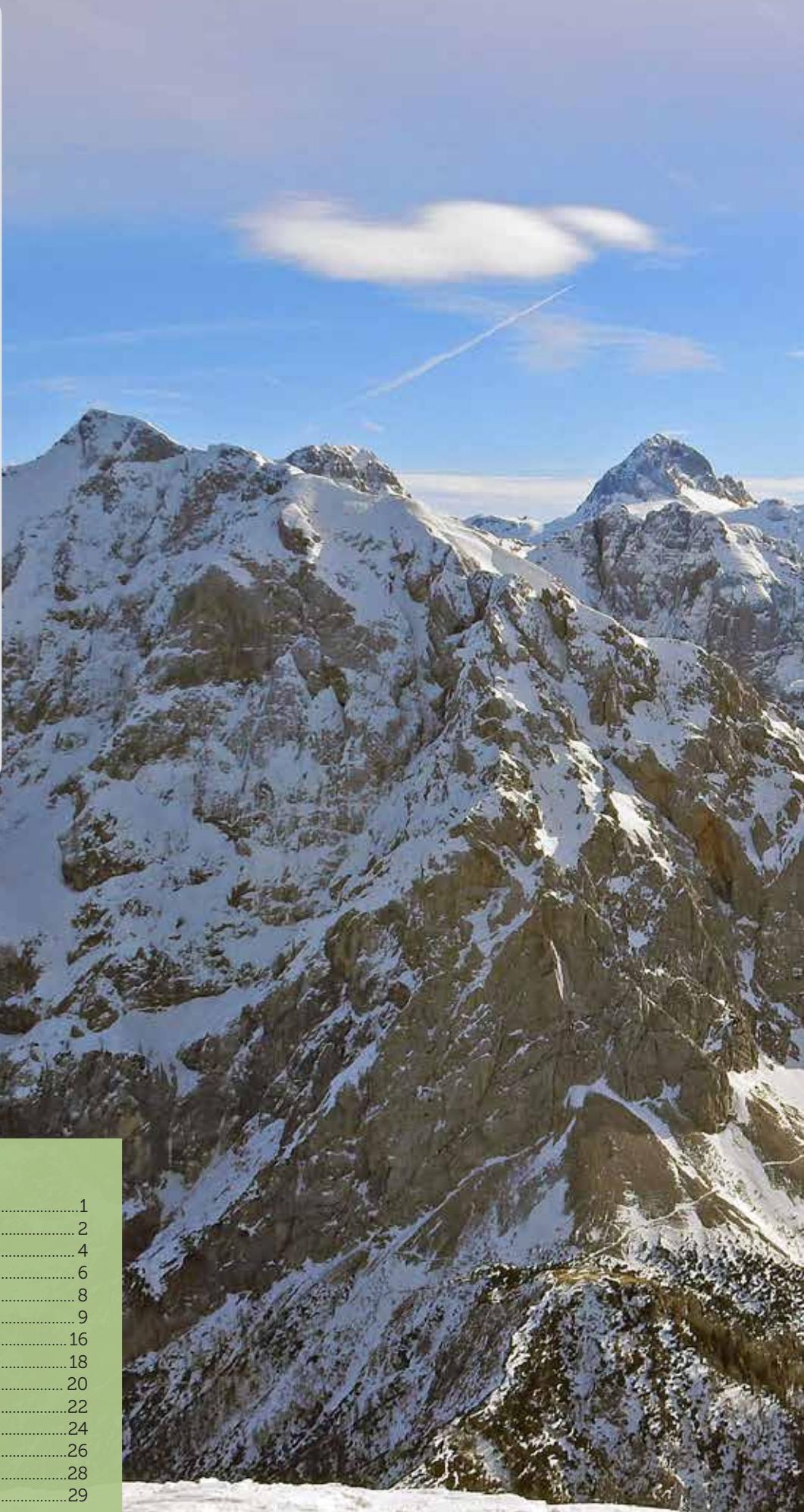
Autori osobno snose odgovornost za
objavljeni sadržaj svojih članaka. Stajališta
autora nisu i stajališta uredništva.
Objavljeni materijali ne mogu se koristiti u
druge svrhe ili objavljivati bez suglasnosti
nakladnika.

Napomena: uredništvo
zadržava pravo uređivanja
tekstova!

Sadržaj

Uvodnik	1
Japetićev pohod	2
Sudnikov pohod	4
Markacisti	6
Tragom osnivača	8
11.Opća planinarska škola	9
Žumberak	16
Velebit	18
Stol	20
4 žene na Velebitu	22
Zlatna generacija treće životne dobi	24
Mali planinari	26
Tragovi u Japetiću	28
Iz Društva i HPS-a	29

„Japetić“ u 2020.

Tekst: Robert Cvetković

Drage planinarke i planinari,

iza nas je teška godina, obilježena pandemijom bolesti Covid-19 i razornim potresima.

Utjecalo je to i na naše društvene i planinarske aktivnosti, ali trudili smo se prilagoditi novim okolnostima, o čemu možete više pročitati u jedanaestom broju našeg godišnjaka koji je ove godine radi uštede na visokim troškovima tiska,izašao samo u elektronskom obliku, kao PDF datoteka.

Prema planu, u ožujku je započela Opća planinarska škola, koja je radi poštivanja epidemioloških mjera, odmah i prekinuta nakon samo jednog predavanja i izleta.

Iz istog razloga prestali smo održavati i redovne društvene sastanke četvrtkom.

Nakon popuštanja mjera škola je ipak nastavljena i uspješno privедena kraju tokom rujna i listopada.

Većina društvenih izleta iz godišnjeg plana je bila otkazana ili odgođena, ali većina članova ipak je provodila vrijeme u planinama pojedinačno, ili manjim skupinama u vlastitoj organizaciji.

Japetićevo pohod održan je u svibnju, samo u simboličnom obliku, s manjim brojem članova. Na sličan način, bez većeg okupljanja je obilježena je i godišnjica osnivanja društva na Gradišću.

U listopadu je u suradnji sa Samoborskim muzejom ipak uspješno održan i tradicionalni Sudnikov pohod, ali s mnogo manjim brojem sudionika, uz pridžavanje epidemioloških mjera.

Mali planinari su na žalost svoju aktivnost morali smanjiti na minimum, ali ipak je prepoznat njihov uspješan i kvalitetan rad, pa je Hrvatski planinarski savez društvu dodjelio svoju godišnju nagradu za najbolji rad s mladima.

Za 2021. godinu nismo donijeli uobičajeni godišnji plan, nego će aktivnosti biti planirane i održavane ovisno o situaciji s pandemijom i epidemiološkim mjerama. ●

Tekst: Darko Dömötörffy; Fotografije: Bojan Horvat

15. Japetićev pohod u znaku COVID-19

Nakon iznenadujućeg popuštanja mjera za koronavirus Stožera civilne zaštite gdje se dozvoljava okupljanje do 40 ljudi na brzinu je organiziran 15. Japetićev pohod. Pohod je bio jednostavan, daleko od postavljenih normi, no sve-jedno je donio zadovoljstvo sudionicima. Ovaj puta pohod nije oglašavan i zapravo je bio namijenjen samo članovima društva.

Tako nas se okupilo samo petnaestak uz gosta iz *HPD-a Lipa*, Sesvete. Trasa pohoda Samobor – Otruševac – Vratnik – Slani Dol. Okupili smo se ispred Sportske dvorane, malo grljali i krenuli preko Jelenčaka za Otruševac. Unatoč lošoj prognozi dan je bio lijep, društvo ugodno, a hod ležeran. Naš cilj je bilo izletište „Gogo“ u Slanom Dolu. Kako nismo

organizirali nikakvu zabavu i klopu na kraju pohoda „Gogo“ je bilo pravo odredište. Tu smo po nahodenju pojeli nešto žlicom ili ispraznili zalihe iz ruksaka. Povratak u Samobor je bio preko Hamora u Samobor.

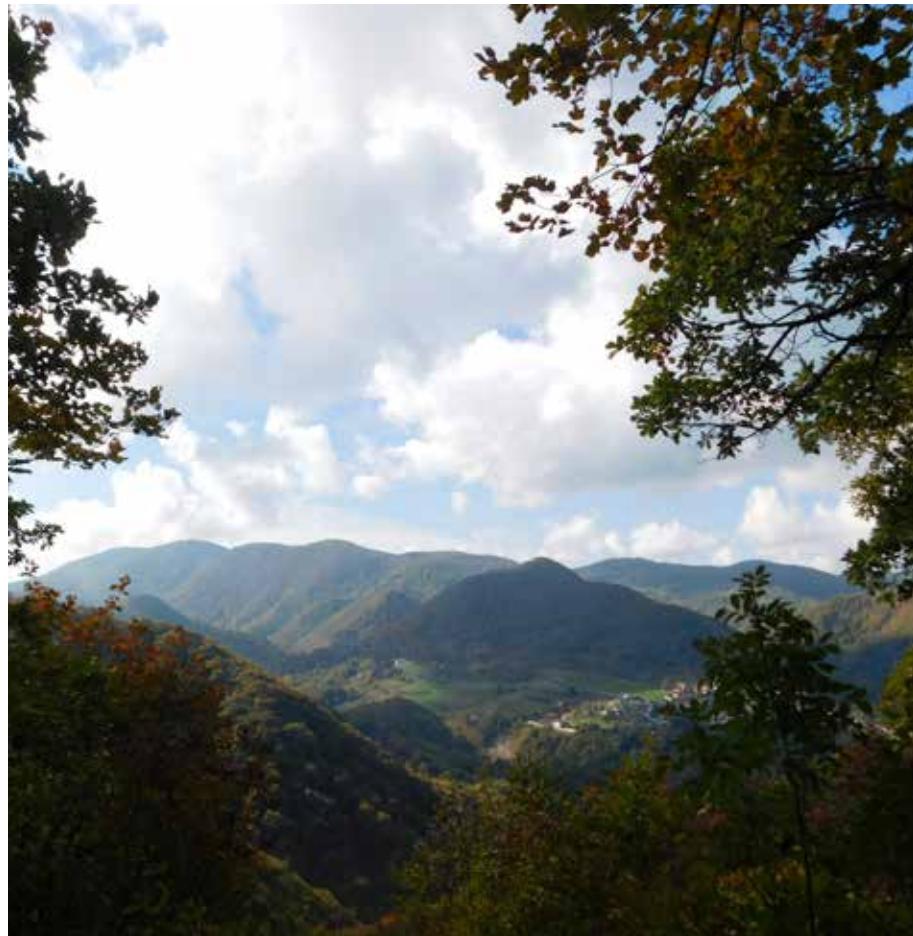
I tako unatoč kriznoj situaciji mi smo održali naš jubilarni 15. pohod koji je bio posvećen Miroslavu Ivaniševiću (Sarajevo 1920. – Samobor 2011.), velikom planinaru koji je bio tajnik *Japetića* od 1959 do 1970., a kasnije predsjednik *HPD-a Vihor* iz Zagreba. Primio je velik broj priznanja za svoj rad u planinarstvu, bio je vodič, markacist, a aktivno je sudjelovao u izgradnji, obnovi, i proširenju pl. domova (Vojni Tuk, Zavižan, Miroslav Hirtz, Šoićeva kuća, Veliki dol, Bijele stijene, Vinište i Duliba). ●

Tekst: Darko Dömötörffy; Fotografije: Bojan Horvat

15. Sudnikov pohod

Covid 19, Korona ili kako ga već zvali, promijenio je tijek održavanja Sudnikova pohoda 2020. S obzirom na nesigurnost oko odvijanja pohoda, a na prijedlog Vladimira Novaka, krenuli smo u rujnu sa snimanjem filma o Sudnikovu pohodu. Podržao nas je kao uvijek i u svemu *Samoborski muzej*. Uz arhivsku građu o Sudniku koja se vadila iz privatnih kolekcija Sudnikova suradnica Ivanka Brekalo opisala je kako je nastala Sudnikova žemljica koja je dio pohoda. Osim pomoći u ovom dijelu naš zadatak je bio snimanje pohoda. Uspio sam okupiti uz režisera i snimatelja Zvonimira Molana nas 15. Snimanje smo obavili 12.9.2020. Put je trajao oko 2 sata i bilo je dosta stani-kreni, što nije dobro prihvaćeno od strane mlađeg dijela glumaca. Nakon što je snimljeno hodanje dodatno je snimljen Dado koji govori o povijesti doma. Molan je dovršio film te ga objavio na *Youtubeu* 3.10.2020. Film je dobro napravljen, ►

profesionalno i to je bio prvi korak vezan uz 15. Sudnikov pohod.

S obzirom na neizvjesnost epidemiološke situacije, odlučili smo se ipak za održavanje pohoda, ali pod drugim uvjetima. Kao prvo nema okupljanja pred muzejom već svakto kreće kako stigne između 9 i 11 sati. Uz ovu mjeru otpale su i Sudnikove žemlje, ali je postavljena kontrolna točka na Palačniku. Nismo očekivali neki veći broj ljudi, no ipak ih je preko Palačnika kroz 2 sata prošlo oko 100, što je s obzirom na situaciju bio lijep broj. Vrijeme je bilo dobro, a na platou doma, zbog organizacije pohoda, nije ni u jednom momentu bilo gužve jer su i domari postavili dodatne stolove kako bi sve bilo u skladu s mjerama.

Veliku podršku u organizaciji pohoda imali smo u ravnateljici muzeja gdј. Nikolini Puljić Glasnović. ●

www.youtube.com/watch?v=A8XKMVBtEng&feature=youtu.be

Tekst i fotografije: Bojan Horvat

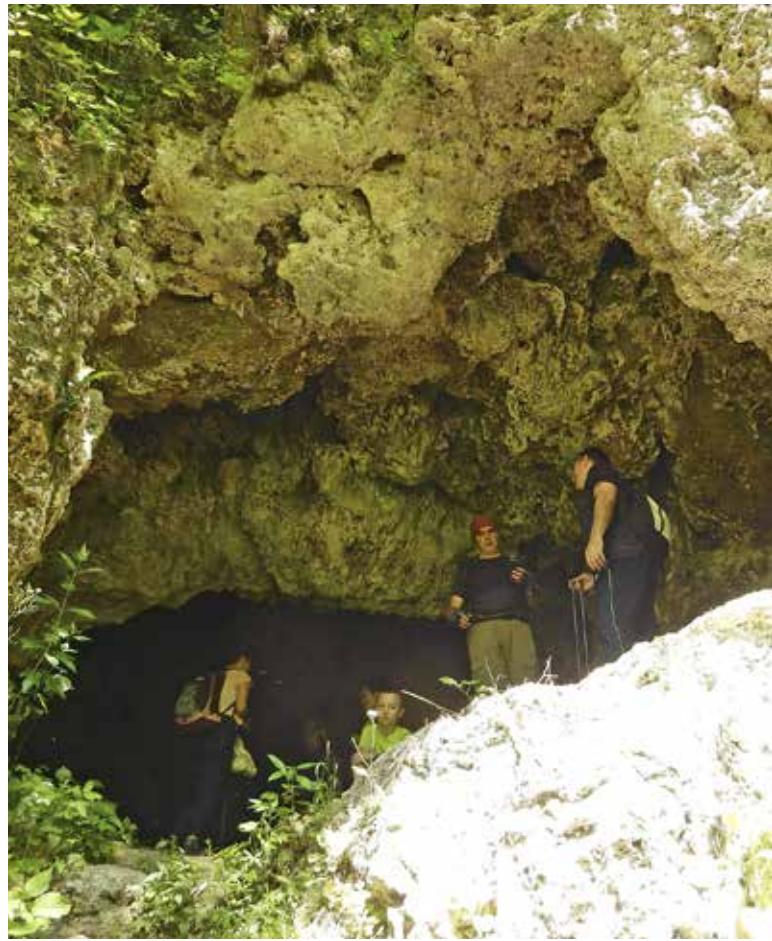
Vilinske jame

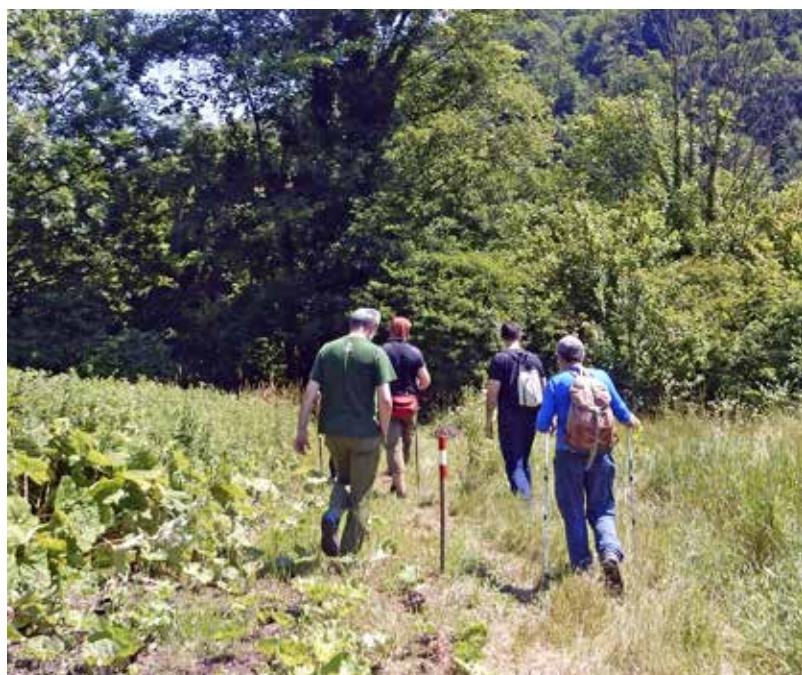

U subotu 27.06.2020. u 12:00 sati kod Vilinskih jama je održano okupljanje povodom postavljanja edukativnog panoa na prilaznom platou špilji. Prisustvovali su djelatnici Parka prirode Žumberak-Samoborsko gorje, članovi HPD Japetić, Speleološkog kluba Samobor i HGSS Stanice Samobor.

Članovi HPD Japetić su ove godine u proljeće pročistili prilaze Vilinskim jama iz Tušina i doline potoka Breganica, te obnovili planinarske oznake. Park prirode je uz postavljanje edukativnog panoa, dodatno uredio prilaz iz Tušina, pristupnu stazu špilji i plato ispred nje.

Struka kaže da su špilje nastale taloženjem vapnenca na mjestu gdje je voda iz pritoka padala preko strme stijene u potok Breganicu. Najveća špilja dugačka je 12 m, široka 10, a visoka 8 m, a od ulaza desno vodi uski i kratki hodnik kojim se može uvući u druge dvije dvoranice. Nažalost, sige koje su nekad krasile špilju uništene su. ☺

Tekst i fotografije: Bojan Horvat

Tragom osnivača

U subotu 27. lipnja 2020. u 9 sati okupili smo se na Gradišču kod kuće obitelji Belak u kojoj je 1923. godine osnovano Društvo. Uz polaganje vijenca i kratko druženje prisjetili osnivača HPD-a Japetić.

Podružnica Hrvatskog planinarskog društva u Samoboru osnovana je 1. srpnja 1923. godine na Gradišču kod Samobora pod imenom Japetić. Osnivači su bili Samoborci: Josip Filipc, Josip i Stanko Kompare, Viktor Matota, Josip Melinšćak, Milan Noršić, Franjo Regović, Stjepan Šoić i Vjekoslav Vrbanić. ☺

Tekst: Daniela Čupić

11. Opća planinarska škola

S velikim entuzijazmom HPD Japetić je krenuo u реализациju 11. Opće planinarske škole, najavljene za 9.3.2020.

Škola je krenula s 18 polaznika u kojoj smo odradili 1. predavanje, nakon čega nas je zatekla objava Stožera civilne zaštite o zabrani svih okupljanja u zatvorenom prostoru, kao mjera zaštite od virusa covid 19.

Obzirom je epidemija bila u vrlo ranom stadiju, naivno smo povjerivali kako nas to neće omesti u provođenju škole. Odlučili smo nastaviti s programom, ali na otvorenom – budući da se planinari na otvorenom.. Vjerovali smo kako smo sposobni organizirati sva predavanja paralelno s vježbama u planini.. te smo u skladu s tim odradili i prvi izlet po Samoborskom gorju.

Međutim, u svijetu, pa tako i u našoj zemlji, epidemiološka situacija je bivala sve prisutnija, a mjere zaštite sve strože, morali smo donijeti novu odluku o privremenom stopiranju škole.

Polaznici su informirani o novoj odluci te im je dano na izbor: žele li prekinuti školovanje ili se strpjeti dok situacija ne bude pogodna.

Na našu radost, svi su se izjasnili da će strpljivo pričekati i nastaviti sa školom kada se situacija promijeni nabolje.

S obzirom da se epidemiološka situacija tijekom proljeća nije pogoršavala, a mjere su tijekom ljeta znatno popustile, odlučili smo nastaviti Školu u jesenjem terminu, odnosno krajem ljeta: 18.9.2020.

Objava o nastavku škole krenula je tijekom lipnja a za njom je uslijedilo i pregršt novih pristupnica. Poneki su polaznici zbog novonastalih osobnih razloga ipak odustali, a mnogi drugi su se prijavljivali i u tijeku škole, što je rezultiralo s konačnih 26 polaznika.

Program škole, teorijski i praktični dio je u cijelosti izrealiziran, unatoč tome što je bilo potrebno često vršiti korekcije i zamjene među predavačima ili terminima predavanja, nijednu promjenu polaznici nisu osjetili, dapače kako je škola napredovala, davali su nam povratne informacije koliko su zadovoljni i oduševljeni predavanjima, predavačima i instruktorima.

Također, vremenski uvjeti za izlete su nam itekako išli na ruku. Uvjeti za planinarenje su bili više nego idealni, a i onda kada vremenska prognoza nije bila najbolja, polaznici su pokazivali povjerenje svojim instruktorima te su na kraju izleta bili zadovoljni što su mu pristupili te naučili kako boravak u prirodi može biti ugodan u svim uvjetima, odnosno kako se predavanje o planinarskoj opremi vrijedilo poslušati.

Tijekom škole polaznici su posjetili Samoborsko gorje (V. dol), Tuhobić i Kamačnik, Klek, Okić i Terihaje (u sklopu alpinističkih i vježbi orientacije), Pećinski park Grabovača, Kizu te Mosor (dvodnevni izlet).

Ispitu je pristupilo 18 polaznika od kojih je 18 dobilo diplomu HPS-a o ploženoj Općoj planinarskoj školi. ●

Vjerujemo i želimo da oni polaznici, koji su iz osobnih razloga propustili veći dio predavanja i vježbi, te iz tog razloga nisu pristupili ispitu, u novom terminu škole (o čemu će biti obaviješteni pravovremeno) će istu ponoviti u cijelosti, kako bi sigurnije odlazili u planinu.

Tekst: Kristina Zorić Nizek; Fotografije: Helena Pavlović

Japetićeva škola planinarenja – posjet usnulom divu

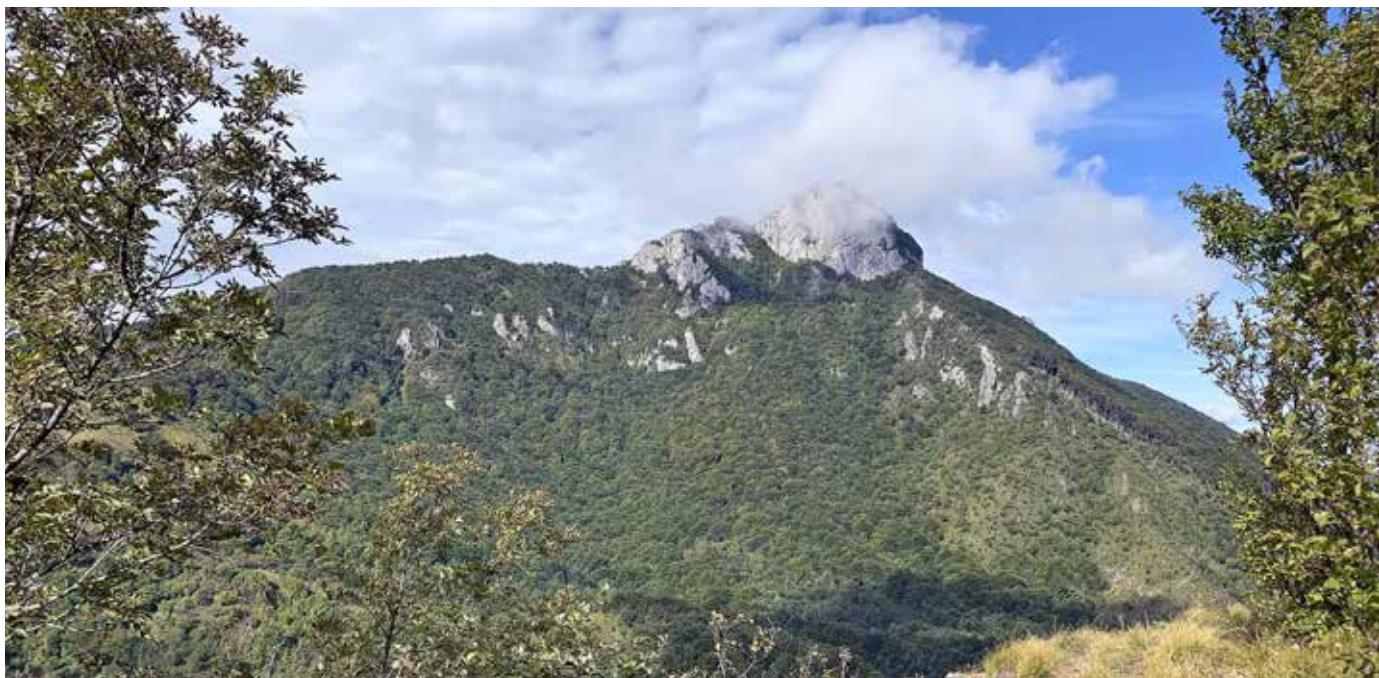

U nedjelju, u svježe jesensko jutro skupila se grupica od 30ak planinara pa iz Samobora krenula put Ougulina. Tu smo se, nakon kratke vožnje, okrijepili kavom i kolačima te posjetili Zavičajni muzej Ogulin. Razgledali smo stalni muzejski postav s naglaskom na planinarsko-alpinističku zbirku i saznali kako je Ogulin kolijevka hrvatskog planinarstva i alpinizma, gdje je nikla ideja o osnivanju planinarskog društva. Oživotvorili su je Vladimir Mažuranić – sin bana Ivana Mažuranića, Bude Budisavljević – hrvatski književnik i dr. Jochannes Frischau – sveučilišni profesor u Beču. *Očarani* starim kožnim cipelama i sretni s onima na svojim

nogama, prevezli smo se preko Đulinog ponora u koji ponire rijeka Dobra, ne mareći za nesretnu ljubav jedne djevojke i njenog neprežaljenog kapetana, a hrleći u zagrljaj drugog usnulog ljepotana, diva pod imenom Klek.

Automobile smo ostavili u podnožju bukove šume i željno se uspeli s asfalta na njene pute posute jesenjim lišćem i mrazovcem. Uskoro smo izašli iz šume i razvučeni u dugu kolonu uputili se travnatom padinom s koje smo savršeno mogli vidjeti kameni vrh umotan u meke oblake. Uskoro zatim ostavljamo za sobom povijenu travu i ponovo se nalazimo na uskoj stazi gусте šume iz koje nas sramežljivo pozdravljaju

rijetko bilje i nepoznate gljive. Korak za korakom, staza se polako širi, ali se zato počinje uspinjati sve izazovnija za nas početnike, koji smo se do jučer pitali čemu služe štapovi. Iz gustog i ljepljivog blata tu i tamo provirli koji klizavi kamen mrseći mi planove o lakovim usponu i opuštajućoj šetnji kroz šuštavo lišće. Dok mi cipele počinju sve više liciti na one iz alpinističke zbirke, iskusni i nadobudni me mimoilaze s poznatim dosjetkama tipa *još malo do vrha i najgore je prošlo*. Gundajući sebi u bradu i ne primjećujem kako se staza ponovo suzila, blato je nestalo s cipela i iz vidokruga, a noge su spontano živnule čim sam kročila u Carstvo Klečkih ►

vještica koje se stoljećima okupljaju ne bi li iz sna trgnule ovog usnulog diva. Pred domom me čeka već okrijepljena ekipa spremna za uspon prema vrhu.

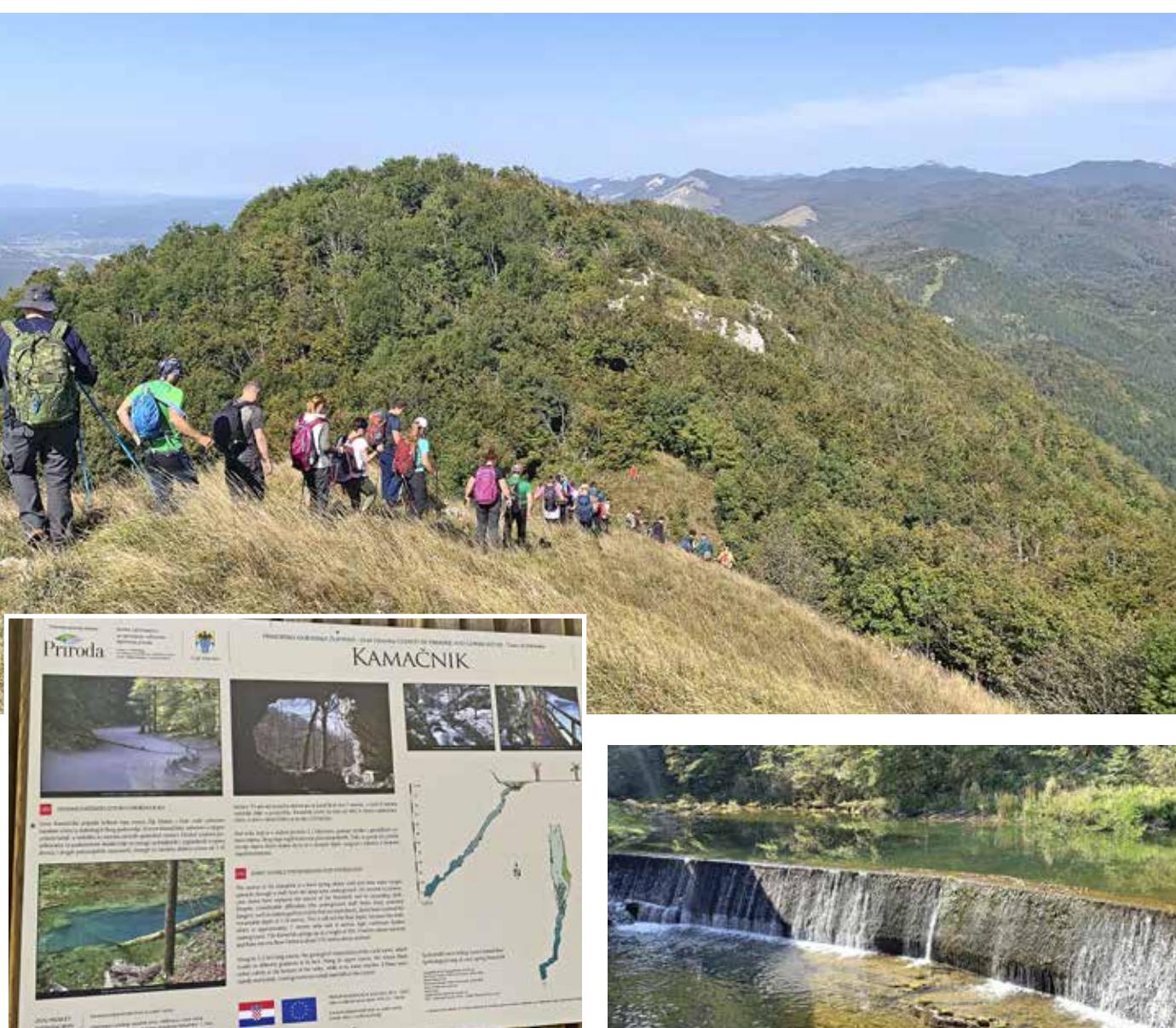
Ostavljam stvari na klupi, uzimam gutljaj-dva vode i (ne)spremna krećem blagom stazom koja vodi prema vrhu. *Evo moje jesenske šetnje*, mislim si... ali uskoro staza nestaje te nakon prolaska uz omanju šipiju, čeka me strma stijena, neobično stepenište, klinovi i užad. Uspon je neočekivano lak, ali se glavom roje misli *kako li će biti prema dolje*. Konačno, dolazak na sam vrh Kleka otvara oči, bistri um i otklanja strahove. Ljepotu koju pruža svojim posjetiteljima teško se može riječima opisati. Mogu samo reći *idi i vidi!*

Nakon kratkog uživanja i odmora, vraćamo se neobično prometnom stazom (tko je bio znao o čemu je riječ) prema domu. Neki se griju, neki hладе, vrijeme čini svoje i polagano krećećemo prema dolje. Spust kroz klizavu šumu prolazi *glatko*. Mislima još na vrhu ovog gordog diva i ne primjećujem da je šume nestalo i da me ponovo okružila trava povijuša. Sa planinskog pašnjaka bacam zadnji pogled na usnulu glavu Kleka, sada već debelo zavijenu u oblake.

Snivaj slatki dive, vidimo se opet! ☺

Tekst: Barbara Bitunjac Rubinić; Fotografije: Bojan Horvat

Izlet 11. Opće planinarske škole na Tuhobić i Kamačnik

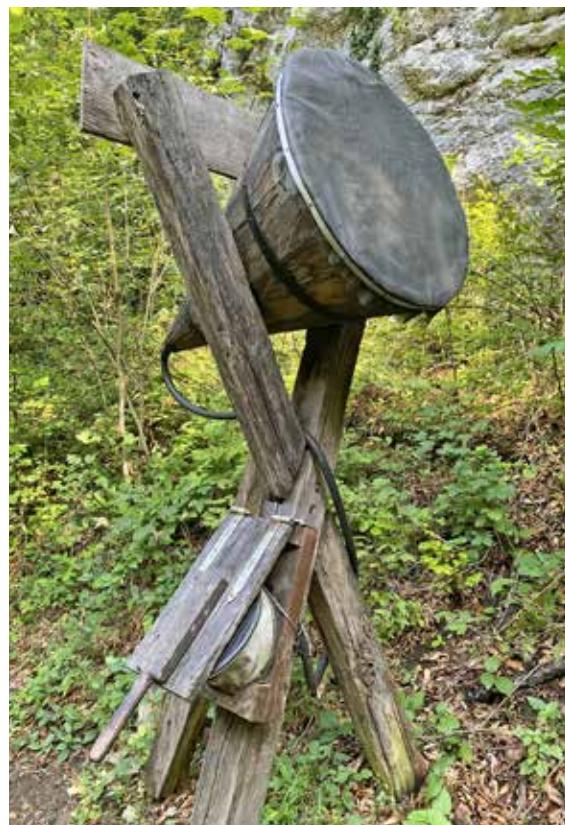
Prošlu nedjelju je nas dvadesetak polaznika planinarske škole bilo na jednodnevnom izletu na Tuhobić. Vodič je bio Siniša Golemović. Imali smo priliku vidjeti predivne krajolike i uživati u zajedničkom druženju.

Tuhobić je izdužena planina koja se pruža primorskim rubom goranske visoravni u smjeru sjeverozapad – jugoistok u dužini 8,5 km. Poznata je po svojoj izrazitoj oštroj granici između goranske i primorske klime i vegetacije. Niti na jednoj planini granica između goranskih šuma i primorskih krških terena nije tako oštra i upadljiva kao na Tuhobiću.

Na ovoj lokaciji sjeveroistočni vjetar – bura često dostiže orkanske razmjere.

Vrh Tuhobić (1109 m) je travnat vrh s kojeg se pruža prekrasan pogled na obližnje mnogobrojne vrhove s jedne, te na more i otoke s druge strane. Otvoren je u svim smjerovima. sa samog vrha pružaju se lijepi vidici otvoreni u svim smjerovima – na Riječki zaljev i dalje Učke i Ćićarije, na more, otoke Krk i Cres...

U neposrednoj blizini su dom izviđača na Lepeni, jezero Bajer, te autocesta s obje strane tunela. Prema sjeverozapadu ►

lijepo se razaznaje Risnjak, Snježnik i slovenski Snežnik. S druge strane prema jugoistoku lijepi prizori pružaju se na Ličko polje, Medveđak i Viševicu.

Drugi dio dana smo iskoristili za posjetu kanjonu Kamačnik koji je od 1992.g. kategoriziran kao zaštićeni značajni krajobraz. Kroz njegovu slikovitu sutjesku izgrađen je 1961. godine pješački put, drveni mostići i galerije. Naš istaknuti planinarski pisac prof. dr. Željko Poljak u svojoj knjizi „Planine Hrvatske“ piše o Kamačniku kao o „sutjesci punoj divlje romantike“.

Kamačnik je svoju sutjesku usjekao u masiv Velike Kapelje i ulijeva se u rijeku Dobru rušeći se manjim slapom budući je na ulazu u kanjon pregrađen jazom i ujezeren. Izvor Kamačnika tipičan je kraški, pri čemu voda do izvora dolazi iz potopljenog špiljskog kanala. Na samom ušću smješten je ugostiteljski objekt „Kamačnik“ koji posjetiocima nudi odmor uz domaću prehranu i piće. Veselim se novim druženjima koja su pred nama!

Hvala cijeloj ekipi iz HPD-a Japetić na entuzijazmu i trudu koji ulažu u rad s polaznicima planinarske škole.

Tekst: Irma Vrhovski; Fotografije: Bojan Horvat

Mosor 2020. – Završni izlet škole

U petak poslijepodne, mi školarci te iskusni planinari i vodiči krenuli smo iz Samobora autima prema Splitu. Znala sam da na odredište stižemo u noć. Bilo mi je uzbudljivo razmišljati o planinarenju po mraku. Nikada prije to nisam iskusila. Aute smo parkirali u naselju Sitno Gornje. S punom opremom za dvodnevni izlet zaputili smo se prema planinarskom domu Umberto Girometta. S naglavnim lampama osvjetljavali smo krševit put. Biljke koje rastu putem kao da su se budile i očaravale me svojim mirisom.

To je u meni probudilo pozitivne i ugodne emocije. Svidjelo mi se planinarenje po mraku. Svjetlost lampi osvjetljavala je put pod nogama. Kad god je bila prilika, bacila sam pogled

preko ramena dolje na svjetlucav grad Split.

U domu nas je dočekao domaćin Špiro. Dom se nalazi na 868 m nadmorske visine. Velik i prostran, čist i uredan. Pao je dogovor za idući dan i jedva sam čekala da zaspim da se čim prije probudim i da moja avantura počne. Vremenska prognoza nije obećavala sunčano i vedro vrijeme već oblačno s kišom zbog koje nitko nije bio previše sretan. U školi su nas naučili koju opremu ponijeti, ovisno o vremenskim uvjetima. Zbog planinarske škole bila sam sigurna u sebe i spremna na sve.

Nakon doručka okupili smo se ispred doma i krenuli prema vrhu Ljubljan koji se nalazi na 1262 m nadmorske visine. Prvo što smo vidjeli je izvor Novak ►

pokraj doma i lijepog pjegavog daždevnjaka. Daždevnjak kao da mi je govorio da će ovo biti lijep izlet, ali da treba biti jako oprezan. Kiše nije bilo. Oblake je otjerao vjetar. Gledala sam u Ljubljani i činio mi se jako blizu. Planina kao da me čula i svakim korakom bliže vrhu, on je bio sve dalji, a teren sve krševitiji. Od jednom je počeo puhati hladan vjetar.

Od Ljubljana dalje kretali smo se grebenom Mosora prema Velikom Kabalu, najvišem vrhu te planine (1339 m). Pomiclila sam kako je lako hodati grebenom i iste sekunde uvjerila u suprotno. U nekim trenucima sam se osjećala kao da sam dio Mosora, kao da sam upila veličinu i snagu te planine. Južna strana osvijetljena suncem bila je suha i gola, a

pogleda prema dolje izazivao je u meni osjećaj strahopoštovanja. Sjeverna strana je bila mokra s puno više biljaka, a kamenje je bilo sklisko. Tada shvatiš zašto trebaju dobre planinarske cipele. Stigli smo na Vickov stup. Uživala sam u pogledu na Split i dalmatinske otoke, koliko su dozvoljavali oblaci.

Dio ekipe se odvojio i krenuo prema domu, dok je ostatak hodao prema vrhu koji je bio u oblaku. Prije samog uspona na vrh zagledala sam se u krš kojim treba proći. Ponizno sam se zahvalila što postoji i zamolila ga da bude blag, a ja će biti oprezna. Bacala sam štapove ispred sebe i penjala se po stijeni primjenjujući znanje stečeno u školi. Osjećala sam veliku zahvalnost jer me stijena nije odbacila i jer imam dovoljno

snage u sebi. Bila sam nagrađena pogledom na dugu koja je bila daleko od nas prema sjeveru. Ugledala sam križ i pomislila kako sam blizu. Bilo je blizu, samo još jedno sedlo i još jedan uspon po kršu i na konju sam.

Ubrzo smo krenuli prema domu kako bi izbjegli kišu. Spust je bio bolan za moja bedra. Štapovi su mi spasili koljena, ali i od mogućih težih povreda. Padala sam nekoliko puta zbog mokrog kamenja od kišice koja nas je ulovila na samom kraju ove avanture. Stigavši u dom, bila sam sretna i zadovoljna jer sam prešla put od 10 km koji je trajao gotovo sedam i pol sati. Sad već nestrpljivo čekam neki drugi izlet, neki drugi greben ili možda isti. ☺

Tekst: Kornelija Kosaber; Fotografije: Daniela Čupić

HARTJE – STARI GRAD ŽUMBERAK – JEČMIŠTE – GRIČ

Nedjelja 07.06.2020., dan stvoren za planinarenje i uživanje u prirodi. Nas devetero našlo se na Autobusnom kolodvoru Samobor i krenuli s dvama automobilima prema Žumberku stazom HARTJE – STARI GRAD ŽUMBERAK – JEČMIŠTE – GRIČ.

Vožnja je trajala oko sat vremena. Stigavši do odvojka ceste za Sošice, ostavljamo automobile, uzimamo ruksake i krećemo. Žumberak, sam po sebi, prekrasan: šumovit, prostran i zadivljujući. Planinarski početnik, kao što sam ja, uvek se pita da li će uspijeti prohodati planiranu turu. Evo mi prilike da upoznam svoje mogućnosti! Staza lagano kreće između kuća, polja i ulazi u šumu.

A šuma nas je dočekala svježinom u zraku, pjevom ptica i mirisom vlažne zemlje i cvjetova bazge. Lako sam se kretala tom dionicom, ali nakon izlaska iz šume počeli smo se sve više uspinjati kroz kotlinu. Bilo je podne i sporno, pa su počele moje sumnje... ▶

No, laganijim hodom i uz nekoliko kraćih stanki, tek toliko da uhvatim zraka i povratim snagu, prošla sam i taj dio.

S veseljem sam prihvatile vijest da slijedi dvadesetminutna stanka kod STAROG GRADA ŽUMBERKA gdje smo se odmarali i okrijepili. Uslijedio je uspon prema Ječmištu, dionica je trajala dva sata, ali smo opet bili u šumi i uz povremene spasonosne stanke, sve je bilo opet lakše. Izašli smo na livadu koja nas je dočekala okupana suncem i mirisom proljetnog cvijeća, kao i prekrasnim pogledom na Medvednicu i Zagreb.

Konačno je uslijedilo opuštanje: nakon laganog spusta kroz livade i uživanje u prirodi, te odmarajući u Lovačkoj kući Kolje imali smo ručak iz ruksaka uz priču i smijeh. Dalje, prema Griču vodi šumski put i uz malo istraživanja na tom putu prema selu Tomaševci, uspješno smo stigli do naših automobila.

Bila sam ponosna na sebe shvaćajući da sam uspješno sve prohodala bez pretjeranog npora. Već se spremam za novi izlet i novi izazov. ●

Tekst: Siniša Golemović; Fotografije: Siniša Golemović & Jasmina Perhot

Velebit il' ne bit!

Nekad mi se čini da su mi draži prosječni izleti jer onda nemam pritisika tražiti prave riječi za njihov opis. Velebit nije prosječan izlet. Bilo gdje na Velebitu je izvrstan izlet!

Prema planu, u nedjelju 9. 8.2020., nas 5 japetićanaca i 2 članice iz HPD-a Bregana ranom zorom smo se uputili na Velebit do planinarske kuće Alan. Odradili smo kružnu turu po vrhovima

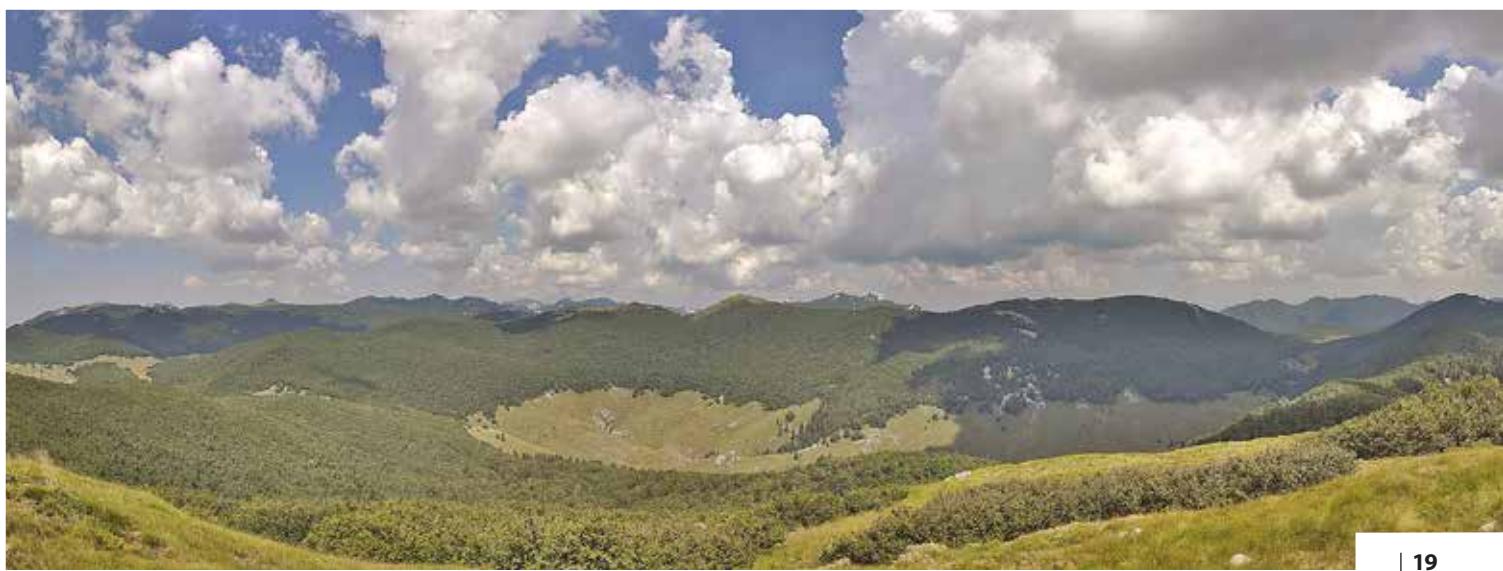
oko Alana: Buljma (1451 m/nv), Zečjak (1622 m/nv), Kita (1573 m/nv), V. Alan(1414 m/nv).

Uspon po vrhovima, spust na prijevoj V.Alan i povratak do planinarske kuće Alan makadamskom cestom se može odraditi unutar 5h s duljinom od sveukupno 10 km. Staza je jako dobro održavana, vrlo dobro utabana, izvrsno markirana. Veća križanja su obilježena

tablama s vremenskim udaljenostima do drugih vrhova okolnog područja. Atraktivnostima i slikovitim pogledima nema kraja, ne samo s vrha već i sa same staze.

Srećom za mene, osim riječi tu su i fotografije koje će pokriti privremeni manjak pismene kreativnosti i dati dobar razlog zašto morate što prije zakoračiti u srce Velebita. ◎

Tekst: Siniša Golemović; Fotografije: Helena Pavlović & Siniša Golemović

Stol – grebenom i vrhom preko "državne meje"

Tražim prave riječi koje bi sažele emocije i sveukupni dojam koji je na mene ostavio ovaj jednodnevni izlet na najviši vrh Karavanki.

Ako ih nađem i upotrijebim, bojim se da bi mogle umanjiti onu pravu veličinu doživljaja i da će ovaj izlet svrстатi u jedan sasvim obični izlet.

Naš jezik svagdašnji sadrži ograničen broj riječi kojima se služimo. Broj riječi je konačan, a naše emocije beskonačne. Predstavlja pravi izazov napisati novi osvrt za izlet a da on ne zvuči izlizano, već viđeno: “” ruta atraktivna i jedinstvena, fenomenalni pogledi, staza naporna...””

Sve su planine i rute jedinstvene i atraktivne. Sve su lijepo na svoj način, i svaka će ostaviti drugačiji dojam na nas... Ova karantena uslijed pandemije donijela ogromnu količinu stresa, što dodatno uzburkava emocije sada kada smo “slobodni”. ►

Možemo preko granice, možemo u Alpe, možemo u gojzama preći još jednu granicu: između Slovenije i Austrije na 2,236 metara!

Možemo se ranom zorom nas 10 potrpati u 2 auta, dovesti do Valvasorjevog doma i Žirovniškom poti prevaliti preko 1,000 metara nadmorske visine do te granice!

Nagazili smo gojzama na greben i vrh preko kojeg prolazi "državna meja" Austrije i Slovenije. Dok odmaramo ispred Prešernove koče, bacamo duži pogled, i gledamo vrh po zadnji put izbliza dok ga obilaze gusti oblaci.

Kako bi izlet učinili atraktivnijim i pritom malo šparali koljena, spuštamo se "Zabreškom poti", nešto dužom, natrag prema Valvasoru.

Teško je naći prave riječi, ali nadasve bilo nam je sjajno! ●

Tekst i fotografije: Vesna, Vlasta, Brankica i Daniela

4 žene na Velebitu: Skorpovac – Kurozeb – Ždrilo

Uvijek je lijepo biti na Velebitu: sjeverni, srednji, južni.. svejedno je. Najvažnije je da se dobro osjećamo i da smo u dobrom društvu. Nekako nam je postalo važno da povremeno odemo same, mi žene, bez velikih priprema, ambicija i obaveza.

Sasvim spontano odabir je pao na Skorpovac da nam bude baza, a kuda ćemo hodati, dogovorile smo se jednostavno – manji vrhovi za koje nikada nemamo vremena kada se ide

u većim grupama: Kurozeb (1167) i planinarsko sklonište Ždrilo (1010).

Vrijeme je bilo izuzetno: sunčano i vjetrovito, ali toplo, čak jutra i večeri vrlo ugodne.

U tijeku je bio 1. dan Highlandera koji kreće od Zavižana do Paklenice, tako da se na Skorpovac sjatilo mnoštvo zaljubljenika u planine iz Hrvatske, Engleske, Francuske, Njemačke i tko zna od kuda još. ●

Tekst i fotografije: Tona Biščan

SAMOBORSKA OBILAZNICA

Japetić – 02. 02. 2020. godine

pogled s piramide na Japetiću na stari Okić grad

Na Japetiću su bili:

- Mirjana i Marijan Štefković
- Anica i Milan Janković
- Ružica i Zvonko Žibrat
- Jasenka i Antun Biščan
- Branka Wintersteiger
- Jurica Žibrat

Posljednji put ovo se dogodilo prije 909 godina!

Današnji datum 02. 02. 2020. specifičan je zato što stvara rijetki osmeroznamenasti palindrom, jedini takav u ovom stoljeću. Palindrom je slijed slova ili znamenki koji su identični bez obzira na to čitaju li se s lijeva ili s desna.

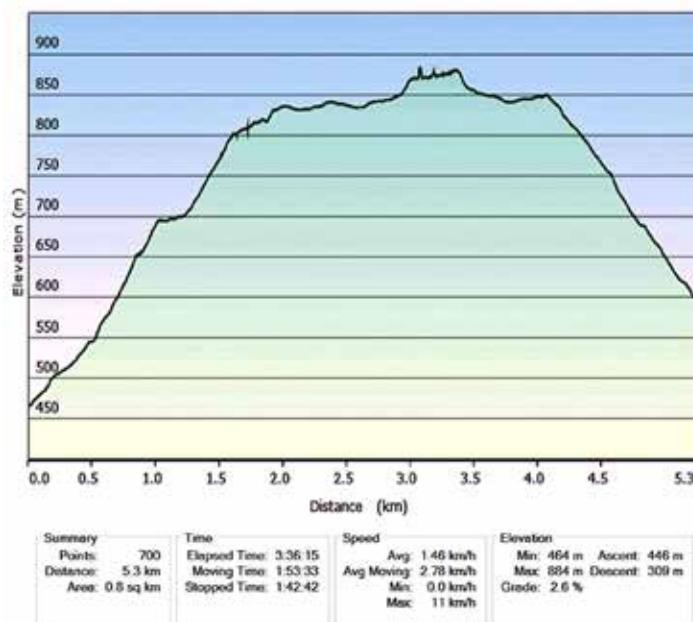
Aziz Inan, profesor s Univerzitetom u Portlandu, skuplja palindrome kao što drugi ljudi recimo prate pomrčine Sunca.

Na njegovoј stranici nalaze se palindromski datumi za razdoblje od 500 godina, no današnji dan izrazito je specifičan. "Današnji dan poseban je jer je palindrom", objašnjava.

Posljednji put ovo se dogodilo 11. 1. 1111., znači prije 909 godina! A, morat ćemo čekati još "samo" 101 godinu da bi se brojevi ponovno poklopili. Tako da će se idući ovakav palindrom dogoditi 12. 12. 2121., a nakon toga 22. 2. 2222. te najsličniji današnjem datumu: 03. 03. 3030. godine.

"Kada ovo objašnjavam svojim studentima i drugim ljudima, kod većine vidim neki sjaj u očima. Palindrom ima tu čarobnu moć, a istodobno je i mozgalica", kaže profesor Inan. Usto, 02. 02. 2020. je 33. dan u godini, a preostalo ih je još 333! Isti palindrom i ovo se neće više nikada dogoditi.

Tako da je u palindromskom smislu ovo najposebniјi dan! ☺

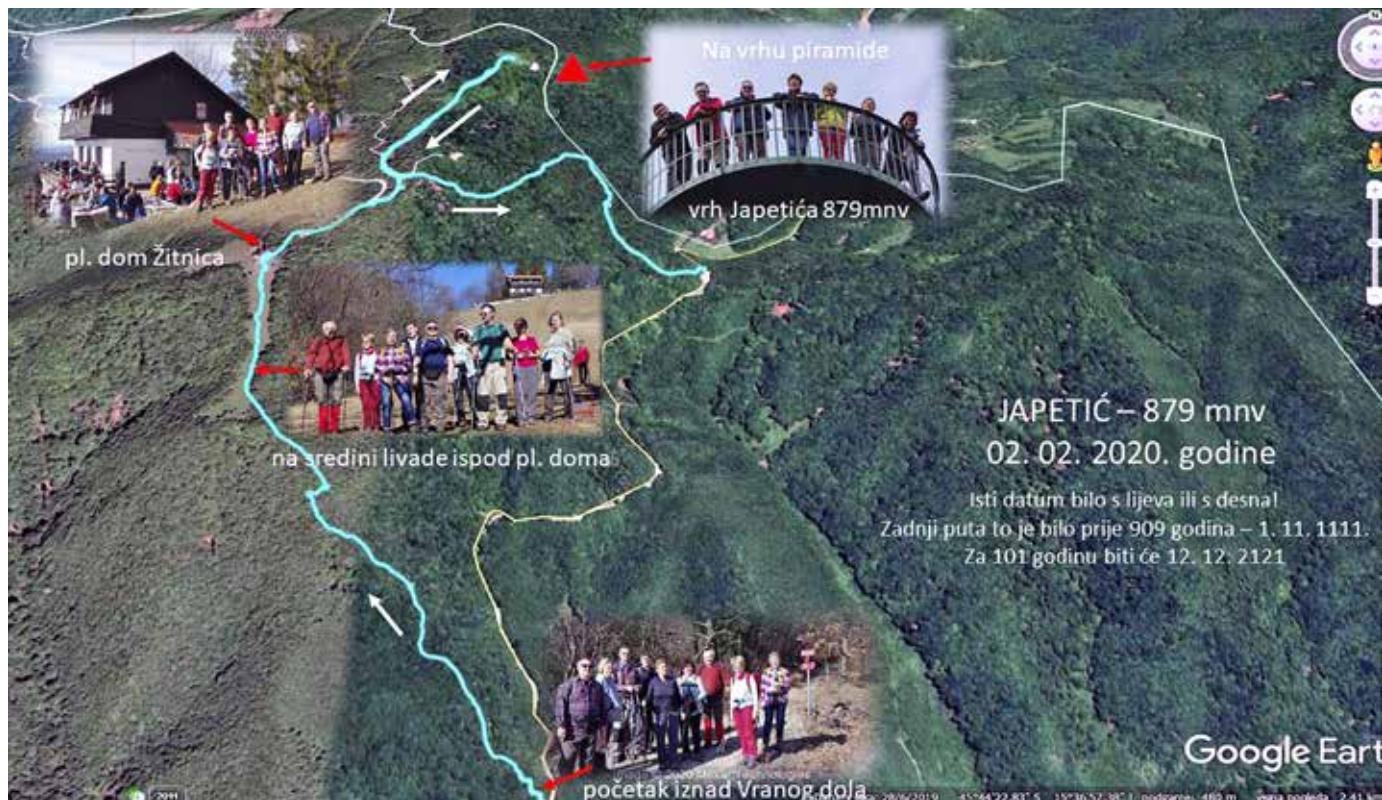

... na Japetiću bregu!
2. veljače 2020. godine

Ružica i Zvonko
Anica i Milan
Mirjana i Marijan
Tona i Jasna
Branka
Jurica

Sa svojih 879 metara Japetić je najviši vrh Samoborske gore. Proglašen je rezervatom šumske vegetacije, zbog očuvanih prirodnih ljepota. Napose su vrijedni ostaci stare bukove šume, koja se prostire na 29 hektara. Na samom vrhu se nalazi piramida za razgledavanje, visoka 12 metara. S nje se pruža pogled na cijelo Samoborsko gorje. No, prekrasan pogled na Prigorje, Žumberak, Pokuplje, Klek, za lijepa vremena čak i na Alpe, puca i s terase planinarskog doma na Žitnici. Dom je omiljeno izletište, stalno je otvoren za posjetitelje, a na glasu je i zbog odlične domaće kuhinje. ●

VESELA DRUŽINA PLANINARA
„ZLATNA GENERACIJA
TREĆE ŽIVOTNE DOBI“
HPD - JAPETIĆ

Tekst i fotografije: Hrvoje Biščan

Mali planinari

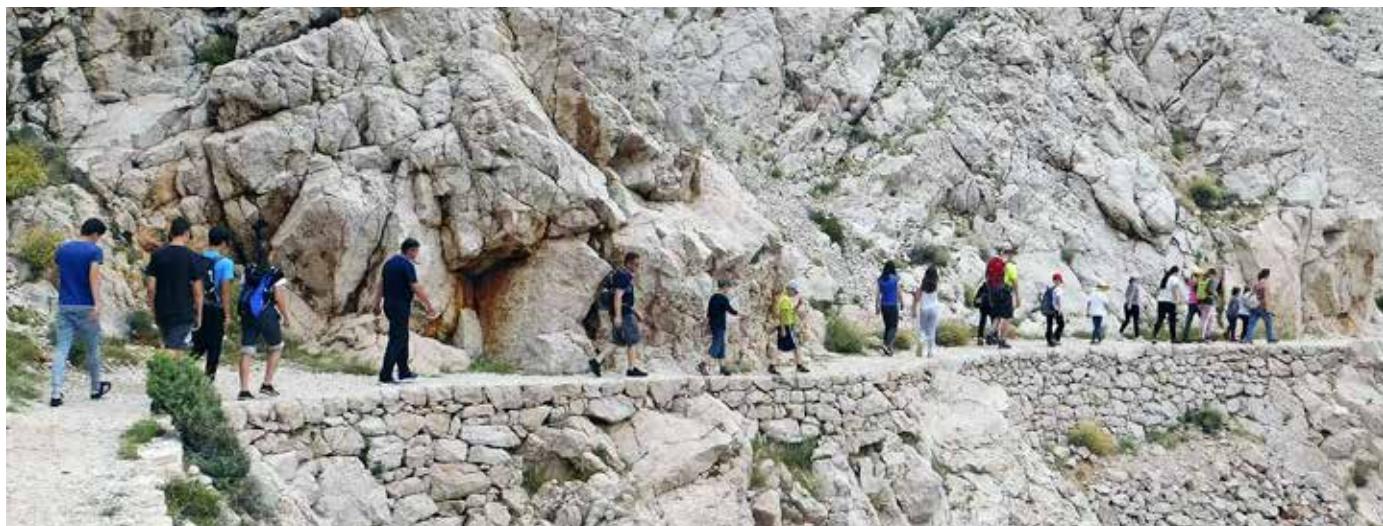

Poštano nas je sve skupa namučila protekla godina. Planova je bilo gomilu, pripremili smo se za sezonu izleta malih planinara i stvorili standardni okvir godišnjih izleta. S obzirom da naš organizacijski format prati školsku godinu krajem 2019. odradili smo par lijepih pa čak i jedan „internacionalni“ izlet u susjednu Sloveniju. Za početak godine bili smo spremni za prekrasnu nedavno na friško markiranu stazu po Žumberku

i onda....šlus. Situacija s koronavirusom stopirala je i naše uobičajene aktivnosti. Tu i sve ostale situacije koje su nas sve snašle u nastavku godine, ali ne moramo ni ponavljati jer vjerujem da ćemo se svi složiti da smo umorni od svih tih nedaća.

U ovoj ludoj i iznenađenja punoj 2020. godini desilo se (napokon) i jedno pozitivno iznenađenje. Hrvatski planinarski savez dodijelio je sekciji ►

MALI PLANINARI SAMOBOR godišnju nagradu za rad s mladima.

Iako nam je sezona 2019./2020. prepolovljena zbog spomenute nesretne pandemije koronavirusa, pa nismo uspjeli realizirati sve planove u aktualnoj godini, iznimno smo sretni zbog nagrade jer ju prvenstveno shvaćamo kao potvrdu dobrog rada u svim prethodnim godinama te kao veliki poticaj za daljnji rad. Znači da sve ide u dobrom smjeru i da angažmana u poticanju klinaca na odlaske u planine i planinarenje treba biti još i više.

Situaciji smo se prilagodili tako da smo se puno više bavili organizacijskom pozadinom rada s mladima, pri-premom budućih aktivnosti, uspostavljanjem *online platforme* sa sugestijama i preporukama za planinarenje s djecom na području Žumberka i Samoborskog gorja, radom na razvojnim projektima u ovoj domeni, pisanjem članaka i sličnim stvarima, a po smirivanju situacije s virusom idemo dalje s aktivnostima u punom formatu.

Na *mail-listi* imamo blizu 200 adresa koje žele primati obavijesti o

našim izletima i aktivnostima. Realno nikakvu toplu vodu nismo izmislili niti smo najveća ni najaktivnija grupa, ali smo sigurni da je ova inicijativa – **Mali planinari Samobor** - na ovom našem području bila potrebna, a prema reakcijama roditelja i djece to je i potvrđeno.

Ipak, najveća nagrada su vesela lica djece i roditelja nakon kvalitetnog planinarskog izleta ili druženja u prirodi. Zadovoljstvo nas vodiča kada izlet s 50

Ijudi na drugom kraju naše zemlje završi tako da je plan proveden uspješno i da je sve bilo prvenstveno sigurno u svakom momentu je ogromno.

Dobivenu nagradu bismo posvetili svim **ZDRAVSTVENIM RADNICIMA** (imamo ih i među našim sudionicima na izletima) koji se iz sve snage bore da se čim prije vratimo našim uobičajenim aktivnostima jer oni uistinu zaslužuju nagradu za svoj rad u ovoj ludoj 2020. godini. **•**

Tekst i fotografije: Darko Dömötörffy

Franjo Švarić (1943. – 2020.)

Martinje

Došla su 22 sata

Vrijeme brzo prolazi a starih prijatelja svake je godine sve manje. Ove godine, napustio nas je Franjo Švarić naš Švrćo. Neću nabrajati tko je bio, a što nije, nego ću ga se samo sjetiti. Upoznao sam ga u kolovozu 2000. godine kada nam se sa suprugom Ivankom pridružio na izletu na Velebit. Nakon dužeg izbivanja iz zemlje to mu je bio prvi izlet. Naime, Švrćo je radio u Končaru, pa ga je posao odveo na gradilišta mnogih hidrocentrala u svijetu. Kad razmišljam, Švrćo nikada nije previše pričao o svojim doživljajima na svim tim putovanjima. Znali smo ga zafrkavati, ali rijetko nam je ispričao neku posebnost, anegdotu s tih putovanja. Višegodišnje izbivanje u njemu je ubrzo upalilo stari žar planinarstva pa je otada sve češće bio s nama na izletima. Često smo komentirali što napraviti u društvu i kako ga oživjeti. U vrijeme dok sam bio predsjednik Društva, nisam dvojio ponuditi mu mjesto u Izvršnom odboru. Švrćo mi je uzvratio svojim predanim radom. Nije propustio nijedan sastanak Izvršnog odbora unatoč problemima koje smo imali sa Šoićevom kućom što je većini članova išlo na „živce“. Aktivno je sudjelovao u svim događanjima, ali i sam pripremao akcije, pa smo tako pod njegovim vodstvom bili na Velebitu i u Alpama. 2003. godine smo zajedno išli na izlet u Slovačke Tatre koje su u njemu ostavile dubok trag.

Recimo imali smo problema s prehranom, jer su se restorani zatvarali oko 18 sati. Za zadnji dan željeli smo si priuštiti roštilj, no roštilja naravno nije bilo. Malo smo „dumali“, uzeli s praga rešetku za čišenje cipela i na njoj ispekli roštilj koji je bio izvrstan.

Pripremajući se za proslavu 80. godišnjice Društva, otkrio sam da se Franjo Švarić pojavljuje na slikama izgradnje doma na Velikom dolu. I onda tako malo po malo saznao da je član Društva neprekidno od 1958., da je završio alpinističku i školu za vodiče, a 1966. postao je članom HGSS-a, tada Gorske službe planinarskog saveza Hrvatske, aktivan u toj službi preko 50 godina. Za svoj rad i zalaganje primio je najviša priznanja Hrvatskog planinarskog saveza i Hrvatske gorske službe spašavanja. Uh, koje su to davne godine! Čuo sam dosta priča gdje je sve planinario i koliko je bio angažiran u radu Društva, sudjelovao organizaciji i natjecanjima, no nikada se time nije hvalio.

Švrćo je jedini čovjek kojeg sam video da jede češnjak kao glavno jelo, a kao prilog su mu bile napolitanke. Simpatično ►

Storžić

Cerinski vir

Klanac kostura

Tatre, Rysy

je nekoliko godina za Prvi maj na Ravnem Dabru slavio svoj rođdan, gdje bi sa suprugom Ivankom ugostio svoje najbolje prijatelje planinare. Onda mi padne na pamet Japetićevo planinarska škola i posjet špilji Vrlovka u Kamanju. Polaznika škole je puno, izlet treba oplemeniti i evo Švrćo organizira posjet hidrocentrali Ozalj što je oduševilo sve sudionike. Nekada je društveni život u Društvu bio aktivniji. Radili smo dočeve Nove godine, imali maškare i Martinja. Martinja smo organizirali obično na Okiću, a Švrćo je uvijek bio vinski biškup što mu je jako dobro išlo, no imao je jedan problem, zaspao bi oko 22 sata. Eto to je Švrćo.

A onda je jednog dana opet morao u Kostariku, pa je onda opet morao u Kostariku i Švrćo je prorijedio naša druženja. Onda se zaljubio u vinograd i klet u Cerju i sve rjeđe bio s nama. No unatoč tomu i bolesti skoro do zadnjeg dana je obavezno dolazio na sastanke četvrtkom što ukazuje koliko mu je u životu bitno bilo društvo, Japetić i planinarenje. Moj posljednji zahtjevniji izlet s Franjom bio je krajem 2017. na Veliku Javornicu i Bijele stijene. S obzirom da sam spor, Švrćo mi je bio izvrstan partner kroz klanac Kostura.

Franjo Švarić nam je svima prirastao srcu, pa smo planirali oprostiti se od njega, društvenim pohodom pod nazivom „Za Švrću“ koji bi dotaknuo njegovu voljenu klet u Cerju u kojoj nas je znao ponuditi svojim vinom. Na našu žalost, pohod smo zbog znane situacije morali odgoditi za neko drugo, bolje vrijeme, ali od njega nećemo odustati. I na kraju, što reći, osim, zbogom Švrćo, bila mi je privilegija provesti jedan dio života u tvojem društvu. ●

Tekst i fotografije: Zdenko Kristijan

Planinarska obilaznica Samoborskim vrhovima

Pogled s Ptičjeg vrha: Vrh Oštrc desno, Dražićin kamen (Mali Oštrc Rudarski) lijevo dolje, iza je Plešivica

Stup s žigom na Malom Črnecu

HPD Željezničar iz Zagreba je 2020. godine obilježio 70 godina uspješnog rada. Jedna od akcija je bila osnivanje planinarske obilaznice. Inicijator i autor obilaznice je tajnik Damir Bajs. Planinari Željezničara imaju istoimeni dom podno vrha Oštrca i Samoborsko gorje im je priraso srcu. Zato je za novu obilaznicu izabrano Samoborsko gorje.

Kao kontrolne točke izabrani su vrhovi s kojih se pruža dobar vidik. Autor ovog članka predložio je Damiru Bajsu 20 vrhova i vidikovaca Samoborskog gorja. Za obilaznicu je odabранo deset vrhova, od toga četiri su bila na postojećim markiranim putovima, a do šest vrhova su novo markirani kratki odvojci od 5 do 20 min uspona. Suradnici na obilaznici su Zvonko Lovreković, Robert Smolec i Alan Čaplar.

Nedaleko Planinarskog doma Željezničar na Oštreu odbrađani su Ptičji vrh, Dražićin kamen (Mali Oštrc), Rancerje i Mali Črnec. Od Samobora do Plešivice to su Tepec ►

Pripremio: Darko Dömötörffy

U 2020. godini, godini korone prodano je 147 dnevnika Samoborske obilaznice, a od posljednjeg izdanja godišnjaka izdano je 35 značaka planinarkama (17) i planinarima (18) koji su je obišli. Obzirom na kasnije izdanje Godišnjaka ova godina je prosječna, a što podrazumjeva cca 30 izdanih značaka. Izdane su značke od broja 6245 do broja 6279.

Popis planinara iz Samobora i Svete Nedjelje koji su obišli Samoborsku obilaznicu i time zasluženo dobili značku.

DUBRAVKA KOLETIĆ, ZVONIMIR MOLAN, VIKTORIJA MOLAN, ANTUN BIŠĆAN, JASENKA BIŠĆAN, ZVONKO ŽIBRAT, RUŽICA ŽIBRAT, MARIJAN ŠTEFKOVIĆ, MIRJANA ŠTEFKOVIĆ, DRAGO GREGORINA, DINO BUCIĆ i ZDENKO KRISTIJAN

Zahvaljujući bračnom paru Molan u ožujku je završeno snimanje filma „Samoborska obilaznica“. Film traje 45 minuta i snimljen većim dijelom dronom iz zraka što otvara drugačiji pogled na svaku pojedinačnu kontrolnu točku obilaznice. Uz vrhove prikazani su i planinarski objekti u blizini. Autorima filma kod realizacije filma pomagali su Zdenko Kristijan i Darko Dömötörffy.

Film se može pogledati na Stranicama Društva i YouTube-u. Do kraja 2020 pogledan je 4370 puta. ●

www.youtube.com/channel/UCkCVuvE3Z7qZzuPtNI2vIGQ

31

Pripremio: Zdenko Kristijan

Priznanja Hrvatskog planinarskog saveza

Na temelju odluke Izvršnog odbora HPS-a na Novogodišnjoj sjednici 16. prosinca 2019. dodijeljeno je 13 godišnjih nagrada najboljima članicama i pojedincima za postignute rezultate u 2019. Uz to, naš član, **Vladimir Novak**, dosadašnji predsjednik Izvršnog odbora Hrvatskog planinarskog saveza primio je Posebno priznanje, jer je svojim zalaganjem dao doprinos značajnom razvoju Saveza u proteklom razdoblju. Izvršni odbor, kao kolektivno tijelo, odlučio je ovim priznanjem istaknuti njegov sveukupni rad i rezultate u više mandata.

Izvršni odbora HPS-a je i ove godine, unatoč otežanim uvjetima za planinarske aktivnosti, dodijelio godišnje nagrade u 12 kategorija i tri posebna priznanja zaslužnim članicama i pojedincima za postignute rezultate u 2020. godini. Za dvije kategorije priznanja odlaze u Samobor.

HPD Japetić nagrađeno je za najbolji rad s mladima. U društvu djeluje grupa **Mali planinari Samobora**. Grupa u aktivnost društva uključuje djecu i mlade iz Samobora te njihove roditelje. Raznovrsne aktivnosti održane su tokom školske godine dok su to prilike dozvoljavale.

Srećko Bošković, član PK Scout iz Samobora je najbolji domaćin planinarske kuće. Poznat je po ljubaznosti prema posjetiteljima Planinarske kuće Scout u Koretićima. Nesebično je angažiran u održavanju kuće i okoliša. ●

Hrvatska planinarska obilaznica u 2020.

Podaci se odnose na razdoblje od prosinca 2019. do kraja 2020.

Iz **HPD-a Japetić** priznanja su primili:

- Elijah Mihalić – *Brončana značka HPO za drugi obilazak*
- Ljiljana Šabić – *Visoko priznanje HPO*
- Kristina Mihalić – *Najviše priznanje HPO za prvi obilazak i Srebrna značka za drugi obilazak*

Iz **drugih društava** su ovi podaci:

PK Scout, Samobor

- Srećko Bošković – *Najviše priznanje HPO*
- Valentina Pavliša – *Znatna značka i Visoko priznanje HPO*

HPD Bregana

Vesna Mikac – *Posebno i Visoko priznanje HPO*

PD Pinklec, Sveta Nedjelja

Ankica Lulić – *Brončana značka HPO*
Mladen Planinšek – *Visoko priznanje HPO*

HPD Stupnik, Gornji Stupnik

Mladen Peharnik – *Zlatna značka i Posebno priznanje HPO*

Legenda:

Brončana značka – obilazak 25 kontrolnih točaka (KT) u 10 područja

Srebrna značka – obilazak 50 KT u 15 područja, obvezna je Dinara

Zlatna značka – obilazak 75 KT u svih 20 područja

Posebno priznanje – 100 KT

Visoko priznanje – 135 KT

Najviše priznanje – 150 KT

Članarina za 2021. godinu

Djeca, đaci, studenti
i umirovljenici

40 kn

Zaposleni

80 kn

Članska iskaznica

5 kn

Prodaja dnevnika i zemljovidova

U društvenim prostorijama četvrtkom od 20:00

Dnevnik Samoborske planinarske obilaznice – 40 kn

Dnevnik Hrvatske planinarske obilaznice – 40 kn

Turističko planinarski zemljovid Samoborsko gorje

1:25000 (HGSS) – 55 kn

Dnevnik Samoborske planinarske obilaznice i
zemljovid planinari izvan Samobora mogu naručiti
kod **Kinge Nuić**, kinga.nuic@gmail.com ili pismom na
adresu: **HPD „Japetić“, p.p. 31, 10430 SAMOBOR**

Dnevnik Samoborske obilaznice se može kupiti:
četvrtkom od 20 h u **Perkovčevoj 36a** u prostorijama
Društva, u suvenirnici **Trešnja Okićka** na Trgu kralja
Tomislava 14 u Samoboru,
Također ga možete kupiti ili naručiti u **Hrvatskom
planinarskom savezu**.

Pismom se Dnevnik može naručiti na adresi: **HPD
Japetić, p.p. 31, 10430 Samobor, kod Darka
Dömötörffyja: 098 /302-700 ili na e-adresi:
darac8085@gmail.com**

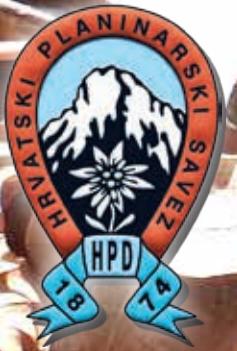
Cijena Dnevnika je 40kn.

Društvene prostorije i uplata članarine

Uplata članarine, preuzimanje iskaznica mogu se izvršiti **srijedom od 19h** prema prethodnom
dogovoru s **Kingom Nuić na mob. +385955790082 u Ulici Ivana Perkovca 36a**.

Članarina se može uplaćivati i na žiro-račun **HPD JAPETIĆ broj:**

HR 7024030091120004450 otvoren kod Samoborske banke d.d. Samobor

HPD "Japetić" je jedan od osnivača Samoborskog športskog saveza i njegov je član.

HPD "Japetić"
Perkovčeva 36a
10430 Samobor

[japetic.samobor](#)
 [@japetic](#)

